

Ný ljóðabók eftir 20 ár

Eftir tuttugu ára hlé kemur 5. maí næstkomandi út ný ljóðabók frá Steinunni Ásmundsdóttur rithöfundu, 70 ljóð undir heitinu *Áratök tímans*. Útgefandi er Félag ljóðaunnenda á Austurlandi. Útgáfuhólf verður haldið á Bókakaffi við Lagarfljótsbrú kl. 15 á útgáfudaginn og eru allir velkomnir.

Steinunn er fædd árið 1966 í Reykjavík. Ferðalög innanlands og vítt um veröldina, ljóðagerð, blaðamennska, starf að náttúruvernd og landvarsla voru helstu viðfangsefni ungdómsáranna, allt fram til ársins 1996. Hún settist þá að á Egilsstöðum og vann sem blaðamaður og ljósmyndari Morgunblaðsins á Austurlandi í hartnær áratug en tók svo við ritstjórn héraðsfréttablaðsins Austur-
gluggans um nokkurra ára skeið.

Steinunn afréð fyrir fáeinum árum að draga sig úr erli fjölmiðlavinnu, kyrra líf sitt og leita skáldæðarinnar á ný. Árin 2016 og 2017 skrifaði hún langflest ljóð þessarar bókar og er með því rofin tveggja áratuga þögn hennar á vettvangi skáldskaparins.

Fyrri bækur

Steinunnar Ásmundsdóttur:

Einleikur á regnboga

– Almenna bókafélagið, 1989

Dísyrði – Goðorð, 1992

Hús á heiðinni – Andblær, 1996.

Ljóð, sögur og greinar í safnrítum,

tímaritum og blöðum og þættir/innsög á ljósvaka.

Hugverkavefur: www.yrkir.is

Guli vitinn

Enn ein nóttin þar sem öldurnar gjálfra við gamla vitann og sinnið galopin und sem saltið á greiða leið að.

Enginn afpiltum reykfylltra sala Hótel Borgar á nokkuð líkt aðráttarafla gula vitans við innsiglinguna sem blikkar hana til sín gegnum

hverja dansandi nóttina á fætur annarri.

Að sitja á röku, tilhöggnu grjótinu gefur undarlega fró.

Anda að sér útsynningnum og finna skvettast inn í hugsunina hugmynd um að synda út hafnarmynnið.

Öldurótið stundum blítt og í annan tíma strítt.

Vitinn hennar sterkur eins og rót Yggdrasils

og hún Embla í skjóli hans uns birtir og borgin vaknar.

Ljós handan myrkurs

(Hamborg, Þýskaland)

Þeir hengdu sig frekar í íbúðargámunum

en að fara aftur til Ankara

og láta skjóta sig í kjallaranum á flugstöðinni.

Konurnar urðu geðveikar af biðinni

með litlu börnin og allsleysið umlykjandi.

Ég var að kíkna undan vonsku heimsins og

því að geta ekki gert neitt til hjálpar

sem skipti máli í alvöru

og þurfti að svara því fyrir sjálfa mig

hvort ég ætti að fara mína leið.

Einhvers staðar á þessari vegferð

skildist mér að fegurð lífsins býr í hinu smáa,

að hjálpræðið felst í daglegu lífi

og maður lætur ekki lítilmagna, börn og skepnur

liggja óbætt hjá garði.

Orð

Þau sneru algjörlega við blaðinu og fóru út eftir áralanga innistöðu.

Klifruðu í trjánum,

eltust við norðurljósin og létu

beinlinis öllum illum látum

uns ég skipaði þeim harðri hendi

að koma og setjast þrúð niður á pappírinn

– steinhalda sér saman þangað til

annað yrði gefið út.

